

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ป่าโลกล้านปี

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกัน ในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันธุ์ต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันแรกที่สถานีกักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกทะลุขั้วหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหาราช โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไอ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และ
ไดโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว
อาทิ หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์
ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชนิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง
ทั้งพิษรักและแรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่านี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ใใจของนักอ่าน ตั้งแต่
บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น เพชรพระอุมา ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปิ่น ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ เพชรพระอุมา ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरषา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ปาโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไฉ้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายังไม่...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพทุกชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอขอบคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู้ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดหรือความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น ๖
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๗
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๘
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ ๙
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๑๐
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ๑๑
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๒
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ๑๓
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๔
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 20
ตอน ป่าโลกล้านปี

156

รพิณทร์ยับตัว คลานถอยหลังจะอ้อมออกอีกด้านหนึ่งของ
ก้อนหินที่เขาหลบซุ่มตัวอยู่ ในทันใดนั้นเองเสียงฝ้ายที่ยังมอง
ไม่เห็นตัวก็บอกมาอย่างแจ่มใส่ว่า

“เสียเวลาเปล่าๆที่ผู้กองจะต้องบุกเข้ามาหาผมให้ลำบาก
เอาเป็นว่าผมออกไปหาผู้กองเองดีกว่า”

เขาไม่ได้กะพริบตาเลยในขณะนั้น ประสาททุกส่วน
เตรียมพร้อมชนิดที่จะไม่ยอมช้ากว่าเหตุการณ์เลย แม้แต่เสียง
วินาทีเดียว

“ฉันคอยแกอยู่แล้ว แงซาย ออกมา!”

ความเจียบเข้ามาครอบงำอยู่ขณะจิต ชนิดที่ไม่สามารถ
ทำนายอนาคตได้

วันนี้คงจะเป็นวันสุดท้ายแห่งชีวิตของเขา พรานใหญ่บอกกับตนเอง ถ้าหากว่าเงาชายเหนือกว่า ดีเหมือนกันจะได้ตัดสินใจรู้ชัดเสียที

มีเสียงเคลื่อนไหวสวบسابปรากฏขึ้น เสียงนั้นส่อให้ทราบชัดว่าเจตนาจะทำให้เกิดขึ้นและได้ยินมาถึงหูเขา รพินทร์ประทับไรเฟิลพร้อม ต่อมาเขาก็เห็นกิ่งไม้อันหนึ่งค่อยๆ โผล่ขึ้นมาหลังก้อนหินสูงท่วมศีรษะด้านหน้าของเขานั้นเอง เป็นก้อนหินที่มีซุ้มไม้โปร่งๆ พอจะมองเห็นอะไรได้อย่างถนัด ถ้าหากว่าจะโผล่ออกทางด้านนั้น และจะเป็นเป้ากระสุนปืนได้อย่างดีที่สุด

“เห็นที่หมายแล้วยัง ผู้กอง ผมอยู่หลังก้อนหินลูกนี้”

เสียงเดิมบอกมา

“ฉันกำลังรอดูเล่ห์กลขั้นสุดท้ายของแก!”

“ก็ผู้กองจะได้เห็นเดี๋ยวนี้แหละ!”

จบคำนั้นมีมือทั้งสองข้างโผล่ชูเต็มเหยียดขึ้นมาก่อน มือทั้งสองนั้นแบออกให้เห็นชัดว่าว่างเปล่า พลิกอยู่ไปมา

จอมพรานจ้องเขม็ง สะกดกลั้ลนมหายใจนิ่ง ครึ่งของอดีตใจ
ต่อมาอีก เขาก็เห็นมือที่ทั้งสองนั้นค่อยๆสูงขึ้นทุกที จนกระทั่ง
ศีรษะหนึ่งโผล่แหล่เข้ามาแทน และในที่สุดกลายเป็นใบหน้า
และร่างกายส่วนบนแค่คอของนางชาย ปรากฏเด่นชัดอยู่เหนือ
หินลูกนั้นห่างจากศูนย์ไโรเฟิลในมือเขาที่จ้องระวังพร้อมเพียง
ไม่เกิน 7-8 วา

ใบหน้านั้นยิ้มเผล่ มือทั้งสองที่ยกสูงขึ้นนั้นค่อยๆวางราบ
คร่อมลงไปบนก้อนหินชนิดที่รพินทร์มองเห็นชัดในการเคลื่อนไหว
ทุกอิริยาบถ แล้วขยิบตาให้ชนิดหนึ่งกึ่งเฝ้าหรือจะดูเป็นหยัน
รพินทร์ก็บอกไม่ถูกในขณะนี้

อย่างไรก็ตาม ประสาทของนักต่อสู้เจนเชิงอย่างเขาก
ก็แข็งแกร่งมั่นคงพอที่จะไม่ลั่นไกออกไปก่อนเวลาอันควร เมื่อ
มองเห็นชัดอยู่แล้วว่าสถานการณ์ของตนเองเป็นต่อ

รพินทร์จึงเหมือนกับว่าจะให้สายตาของเขาแลทะลุ
ลงไปถึงโครงกระดูกของร่างที่โผล่ครึ่งตัวออกมาให้เห็นนั้น
แล้วค่อยๆยื่นกายขึ้นอย่างระมัดระวัง โดยไม่ยอมเสียจังหวะ
ที่จะยิงได้ถ้าจำเป็น เวลาเดียวกันนางชายก็ยับตัวด้วยอาการ
เคลื่อนไหวปกติ ขึ้นมานั่งกอดเข่าอย่างสบายอารมณ์อยู่บนหิน

ก่อนหน้านี้ เขาสังเกตไม่เห็นเจ้าคนใช้พิเศษของคณะ ผู้มีพฤติกรรมอันลึกลับที่สุดมีอาวุธอื่นใดติดตัวอยู่อีกทั้งสิ้น นอกจากมีดเหน็บประจำตัวของมันตามปกติ

จอมพรานต้อไปหมดทั้งสมอง

“นายใหญ่อยู่ไหน?”

เสียงเขาเกือบจะเป็นตวาด

แงซายยังไม่ตอบในทันทีนั้น แต่ยิ้มสว่างโร่เห็นฟันทั้งสองแถว แล้วก็กลายมาเป็นเสียงหัวร่อกึกๆในลำคอ ไม่สนใจกับปลายปากกระบอกปืนของเขาที่จ้องมายังทรวงอกอย่างเอาเป็นเอาตายนั้นจนนิดเดียว

รพินทร์เริ่มเอะใจ...นี่เขาหลวมตัว เสียทำอะไรแงซายเสียอีกแล้วกระมัง?

“ถ้าแกยังทำเป็นนั่งหัวเราะอยู่อย่างนั้นละก็ ฉันจะยิงแกให้ตายโหงโกงโคงไปเดี๋ยวนี้ ให้ห่ากินสิเอ้า!”

เขาตวาดไปอีกครั้ง ขยับปืน

แกชายสปริงตัวมาจากก้อนหิน ยืนตระหง่านเอากรับกับปากกระบอกรับของเขาแล้วบิดกายอย่างเมื่อชนบอบกเรียบๆ น้ำเสียงจริงจังขึ้นว่า

“นี่ผู้กองไม่รู้สีกตัวบ้างเลยหรือว่า ผมมีโอกาสที่จะฆ่าผู้กองได้ก่อนตั้งร้อยครั้ง เมื่อผู้กองเหยียบย่างเข้ามาถึงที่หลุมอุกกาบาตที่นับแต่ก้าวแรกที่เดียว ถ้าหากผมคิดว่าผู้กองเป็นศัตรูของผม แล้วเมื่อไหร่เหมือนกัน ตอนที่ผมค่อยๆ โผล่ขึ้นมาให้ผู้กองเห็นนั่นนะ ทำไมผู้กองถึงไม่ยิงผมเสียรู้แล้วรู้รอดไป”

“แกจะมาไม่ไหนกับฉัน แกชาย?”

จอมพเนจรมองตอบเขาด้วยประกายขันๆ โคลงศีรษะช้าๆ

“ผมไม่ได้มี ‘ไม้’ อะไรกับผู้กองทั้งสิ้น ผู้กองฉลาดแล้วก็ระวังผมมากเกินไป รู้ตัวบ้างไหมว่า ผู้กองนะ เป็นโรคประสาทแล้ว”

“เมื่อตะกี้นี้ฉันได้ยืนชิดกับหู แกสั่งให้ฉันโยนปืนทิ้ง!!”

“ใช่! ผมสั่งให้ผู้กองโยนปืนทิ้ง เพราะสถานการณ์มันบอกชัดอยู่แล้วว่าระหว่างเราสองคน อันตรายกำลังจะเกิดขึ้น

จากความเข้าใจผิด ความเข้าใจผิดนั้นเป็นของผู้กองไม่ใช่ผม คิดดู! ผู้กองถือปืนย่องแกระรอยผม เข้าใจว่าผมทรยศหักหลัง ผมเองก็มีปืนอยู่ในมือ ถ้าเราโผล่ปะหน้ากันเมื่อไหร่ ผมยังไม่ทันจะอ้าปากได้ทัน ผู้กองก็ซัดโครมเข้าให้ก่อนแน่นอน ผมก็เลยต้องบอกให้ผู้กองโยนปืนทิ้งก่อน ที่นี้ผู้กองไม่ยอมปลดอาวุธ ผมก็เป็นฝ่ายปลดเสียเอง แล้วก็โผล่ออกมาให้ผู้กองเห็นชัดๆ จะได้ไม่ผลีผลามยิงออกมา”

รพินทร์แยกเขี้ยวหนึ่งไปอีกนาน ยังไม่ยอมลดปืนในมือลง

“ถ้างั้น แกเห็นจะต้องอธิบายมากเสียแล้ว แงซาย”

“ก็ไม่เห็นจะต้องมีอะไรอธิบายมาก...เรา ผมหมายถึง นายใหญ่กับผมมาถึงที่นี่ก่อนผู้กองตั้งนานแล้ว นานเสียจนเรา ชักไม่แน่ใจว่าฝ่ายผู้กองจะตามมาถูกทางหรือไม่ นายใหญ่ยิ่งกว้าง ได้ตัวหนึ่ง ย่างกินกันเสียจนอึดแล้ว ผู้กองก็ยังไม่เห็นโผล่มา นายใหญ่ก็เลยขออนอนพัก สั่งให้ผมออกมาคอยสังเกตการณ์”

ถ้าแกซายไม่ออกลูกไม้ลงด้วยแผนการลึกลับซึ่งอะไร เหตุการณ์มันก็กลับตาลปัตรไปอย่างสิ้นดี!!

มันช่วงระยะเวลาที่รพินทร์ไม่อาจตัดสินใจอย่างไรได้ถูก

เขาใช้ลากล่องไรเฟิลยันอกแวงชายให้ถอยหลังไปสองสามก้าว จนได้ระยะก้มลงไป 30/06 กระบอกที่จอมพเนจรโยนมาหล่นอยู่กับพื้นอย่างระมัดระวัง โดยไม่ยอมเผลอ ในขณะที่ก้มลงหยิบนั้น มือหนึ่งยังถือไรเฟิลของตนเองจ้องโดยหนีบพานท้ายไว้ในซอกแขน ใช้เท้าเหยียบพานท้ายปืนของแวงชายไว้ อีกมือหนึ่งเปิดลูกเลื่อน กระชากออกมาดู

กระสุนนัดหนึ่งที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงของมันลิเคอร์ กระบอกนั้นกระเด็นออกมา แสดงว่ามันบรรจุกระสุนพร้อม เป็นปืนที่สามารถจะใช้งานได้ตลอดเวลา ไม่ใช่ว่ากระสุนหมดหรือเกิดการขัดข้องอย่างใด

เพราะฉะนั้นก็จริงอยู่เหมือนกัน ที่แวงชายบอกเมื่อตะกี้นี้ว่า มันมีโอกาที่จะยิงเขาได้ก่อนตั้งร้อยครั้ง

จอมพรานแม้ปากเกือบจะเป็นเส้นตรง

“ทำไมแกต้องหลบซุ่มตัว เมื่อฉันและพวกเราทั้งหมดมาถึงที่นี่? พฤติการณ์มันสื่อให้เห็นว่าแกมีแผนอะไรบางอย่าง”

“แผนอะไร?” แวงชายย้อนถามยิ้มๆ

“ฉันก็ยังหายใจไม่ถูกและไม่กล้าเตาด้วย แต่รู้สึกว่ามันเป็น
แผนที่ไม่ชัด”

“แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ?”

“ก็ยังมันใจอยู่อย่างนี้แหละ”

สิ่งที่ยืนยันในคำพูดของเขา ก็คือปากล้าล่องป็นที่ยัง
ไม่ยอมลดห่างจากที่หมาย

“คนมีเหตุผลทุกอย่างอย่างผู้กอง บางทีก็ไม่ค่อยจะมีเหตุผล
เหมือนกัน”

อีกฝ่ายหนึ่งพูดเนิบ ๆ ด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ อย่างเจตนาจะ
เหน็บแนมเล่น

“ผู้กองหาว่าผมหลบซ่อนตัว ผมมีอะไรจะต้องหลบซ่อน
ผมพักอยู่กับนายใหญ่ทางขอบหลุมอุกกาบาตด้านตะวันออก
ห่างจากที่นี้ออกไปราว ๆ 400 เมตร นายใหญ่กินอิ่มแล้วก็นอน
หลับไป เพราะเพลียที่ไม่ได้พักมาตลอดทั้งคืน ก่อนนอนสั่งให้
ผมออกมาคอยรับพวกเราที่จะตามมา ผู้กองกับลุงคำเดินตรวจหา

รอยผมกับนายใหญ่ ฝ่ายผมก็เดินบ่ายหน้าเข้ามาหาผู้กอง ที่นี้
บังเอิญผมเป็นฝ่ายเห็นผู้กองเข้าก่อน”

แงชายหยุดเว้นระยะหัวเราะอีกเบาๆ

“ยืนซุ่มซิบหารี้อยู่กับลุงคำ ท่าทางของผู้กองในขณะนั้น
ก็บอกชัดว่ารูปการณ์มันไม่ดีนัก ผมก็เลยถือหลักปลอดภัยไว้ก่อน
โดยการย่อตามหลังผู้กอง แทนที่จะโผล่พรวดพราดออกมา
เพราะนั่นมันหมายถึงการอาจถูกยิงก่อนพูดอะไรกันรู้เรื่อง
คราวนี้ผู้กองจะเป็นฝ่ายอธิบายให้ผมทราบบ้างได้หรือยังว่า
ผู้กองสงสัยอะไรผม”

รพินทร์ ไพรวลัย ยืนคอแข็ง รู้สึกปวดหนึบไปหมด
ทั้งสมอง

“เออละ ฉันทันจะยังไม่พูดอะไรกับแกอีกทั้งสิ้น แกพาฉัน
ไปพบนายใหญ่เสียก่อน”

แงชายกำศีรษะให้เหมือนจะยั่วหยัน

“เชิญครับ คุณหลังกุมมาให้ดี อย่าเผลอเป็นอันขาด...
แล้วก็ผู้กองเห็นจะต้องลำบาก ช่วยถือปืนกระบอกนั้นของผม
แทนให้ผมด้วย”

กล่าวจบไอ้มหายวนคู่ปรับในทุกทางของเขาก็หมุนตัว
ออกเดินนำช้าๆไปตามฟุ่มพงเตี้ยๆ สลับไปกับก้อนหินเหล่านั้น
รพินทร์คันหัวใจอยู่ยิบๆ จำต้องคว้าไรเฟิลของมันเองที่ทิ้งไว้
ขึ้นมาสะพายบ่ายึดไว้ จ้องปากกระบอกปืนสะกดหลังมาโดยไม่
ประมาท

แ่งชายเดินนำหน้าไปด้วยอาการปกติ มีหน้าซำยัง
ร้องเพลงอะไรของมันไปเบาๆอย่างสบายอารมณ์ ภายหลังจาก
พูดคุยมานี้แล้ว รพินทร์ไม่ตอบด้วยแม้แต่คำเดียว ใช้วิธี
เอาปลายลำกล้องปืนกระทุ้งหลังเบาๆแทน

ชั่วไม่นานนัก โดยหนทางอันเลี้ยวลด ซอกซอนไป
ในระหว่างฟุ่มพงนั้นก็ทะลุออกลานโล่งกว้าง และเห็นขอบปาก
หลุมอุกกาบาตได้อย่างถนัด ที่นั่นมีหินขนาดใหญ่เรียงซ้อนกัน
อยู่สามลูกภายใต้ไม้ยืนต้นแผ่กิ่งใบปรกแดดแจ่มเหมือนร่มกาง

มีกองไฟขนาดใหญ่ก่อไว้ ซึ่งบัดนี้ปราศจากควันหรือเปลว
นอกจากถ่านแดงลุกโชน คร่อมกองไฟนั้น เป็นร้านยางเนื้อ
ปกคลุมด้วยใบไม้สดด้านบน กำลังส่งกลิ่นหอมยั้วระเพาะ
ในขณะนี้

เชษฐา วราฤทธิ์ ท่านหัวหน้าคณะนอนหงายในลักษณะ
ชันเข่าไขว่ห้างอยู่บนพื้นรองด้วยใบไม้ใกล้ๆกองไฟอย่างนั้น
ใช้ยามหลังหุนหึ่งระไรเพลิงประจำมีอว้างฟุ้งอยู่บนก้อนหิน
ใกล้ๆตัว ลักษณะเห็นปราดเดียวก็รู้ว่ากำลังงีบ ไม่มีสัญญาณ
ของอันตรายหรือความผิดปกติใดๆทั้งสิ้น ระยะที่ทั้งสองโผล่
ออกมา และรพินทร์แลไปพบกับภาพนั้นห่างเพียงไม่เกิน 25 เมตร

เมื่อหันมาพบตากันอีกครั้ง แงชายขยิบตาัย้อีก

รพินทร์ข่มก้านคอ แล้วลากหลบเข้าไปในซุ่มไม้ตามเดิม

“จะไม่เข้าไปดูนายใหญ่เสียเดี๋ยวนี้หรือครับ เผื่อว่าแกชาย
จะทำกลอุบายอะไรลงไว้อีก”

“ฉันเชื่อ ว่านายใหญ่เป็นปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง”

เขาพูดหัวนๆ พยายามจะหลบซ่อนความยินดีโผล่อกว้าง
ในสีหน้าเครียดขมเช่นเดิม

“ทีนี้ก็ถึงเรื่องที่ผมจะต้องพูดกับแกบ้างละ ทำไมแกถึง
‘เสือก’ พานายใหญ่เดินล่วงหน้ามาก่อนโดยพลการเช่นนี้”

“ผม ‘เสือก’?...”

แกชายเลิกคิ้ว ทำหน้าตื่น แล้วหัวเราะ

“นี่แล้ว ว่าผู้กองจะต้องเข้าใจเช่นนี้”

“แล้วจะให้ฉันเข้าใจยังไง?”

“ก็ทำไมถึงไม่เข้าใจในแง่ดีบ้าง เป็นต้นว่า ที่ผมกับ
นายใหญ่เดินล่วงหน้ามาคอยผู้กองอยู่ที่หลุมอุกกาบาตนี้ก่อน
นั้นนะ คำสั่งทุกสิ่งทุกอย่างมันมาจากนายใหญ่เองทั้งสิ้น ผม
เป็นแต่เพียงผู้ปฏิบัติตามเท่านั้น”

รพินทร์จ้องหน้าตะลึงงันไปอีกครั้ง มันไม่น่าจะเป็นไปได้
เลยที่เขาคาดการณ์อะไรต่ออะไรผิดพลาดไปหมดถึงเพียงนี้ ร้อง
ออกมาว่า

“เอ๊ะ! ยังไงกันนี้ แทหมายความว่านายใหญ่เป็นคนบอกแก ให้เดินล่วงหน้ามาก่อนนั่นหรือ”

แล้วจอมพรานก็แทบหงายหลังทั้งยืน เมื่อเจ้าคู่ปรับเขา บอกหน้าตาเฉยว่า

“ผมโกหกผู้กองไม่ได้หรอกครับ ในเรื่องนี้ ถึงอย่างไร ผู้กองก็ตามมาพบนายใหญ่แล้ว ประเดี๋ยวลองถามนายใหญ่ ดูก็ได้ ผมหรือจะกล้าพานายใหญ่ล่วงหน้ามา ถ้าไม่ใช่คำสั่ง ของผู้กองหรือนายใหญ่เอง”

บัดนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ ตระหนักตนเองได้แจ่มชัดว่าเขา พลาดไปอย่างถนัดใจ เป็นการพลั้งพลาดไปในอีกลักษณะหนึ่ง คือแสดงความหวาดระแวงของตนเองออกมาให้แกชายเห็นอย่าง โจงัดเพื่อให้มันยืมเยาะเล่น แต่จะอย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้ แกชวย่อมมีเจตนาอยู่แล้วเช่นกัน ในการที่จะล่อหลอกเพื่อดูเชิง ของเขา พิสูจน์ชัดได้จากการที่พยายามแอบตัวซ่อนเงียบอยู่เพื่อ สำนวญดูท่าทีของเขาก่อนในครั้งแรก แล้วก็โผล่ออกมาแสดง ความบริสุทธิ์ภายหลังเพื่อเน้นให้เห็นถึงความห้วนไหวของเขา ในทำนองที่ว่า คนอย่างพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวลย์ ตาแหก คิดมากไปเอง

ตัวมันยอมที่จะอ่านรูปการณ์และความรู้สึกนึกคิดของเขา
ได้ล่วงหน้าแล้ว จึงวางแผนซ่อนกลไว้เช่นนี้! ทั้งยั่วทั้งเข้าเล่น
สารพัด

ทั้งหลายทั้งปวงเกิดจากความเข้าใจผิด เพราะหวาดระแวง
ของเขาเองทั้งสิ้น รวมทั้งอ่านพฤติกรรมของแงชายผิดเป็น
ครั้งแรก ขนาดที่จะเอาผิดกับมัน เรื่องที่มันพาคุณชายเซษฐา
ล่วงหน้ามาก่อนก็ยังไม่ได้อ่าน ถ้ามันเป็นความต้องการของ
เซษฐาเอง ดังเช่นที่มันยืนยันอยู่ในขณะนี้

พราณใหญ่ถอนใจเอื๊อก สายหน้าเดี่ยว โยนไรเฟิลกระบอก
นั้นคืนไปให้

“ห่าจวก!...”

เขาสบถอย่างปราศจากความหมาย มันออกมาจากการ
นึกโมโหเดือดดาลตนเอง ความรู้สึกอันคลั่งใจทั้งมวล
หมดสิ้นไปในทันทีนั้น ท่านหัวหน้าคณะปลอดภัย แงชายไม่ได้
ทรมาน แม้ว่ามันจะออกลูกไม้ฉวยโอกาสหลอกล่อเขาเล่นตาม
สันดานเสือสมิง ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย เป็นสิ่งที่เขายินดีที่สุด
แล้ว เหมือนนกยูงเขาออกจากกรง

“ฉันนึกว่าฉันจะต้อง ‘ล่า’ แกเสียแล้ว เอาละ ยอมรับว่าเป็นความเข้าใจผิดของตนเอง แต่แกก็ไม่วายเล่นเหลื้มกับฉันอยู่ดี แกอ้างว่าแกมีโอกาสดั่งร้อยหนที่จะฆ่าฉันเสียก่อน ฉันก็เชื่อเหมือนกัน แต่ในโอกาสร้อยครั้งอย่างว่านั้น แกก็มีทางที่จะส่งสัญญาณหรือข่าวคราวให้ฉันรู้ว่าแกอยู่ที่นี้ได้ในทันทีที่ฉันมาถึงเหมือนกันไม่ใช่หรือ แต่เนี้แกเสือกแอบเจียบเสีย แล้วก็ย่องมาตลบลหลังอีกทีหนึ่ง ฉันภาวนาอยู่ตลอดเวลาที่เดินทางอย่างเร่งรีบมานี้ว่า ขอให้พบแกกับนายใหญ่รออยู่ก่อนแล้วในทันทีที่มาถึง พอไม่เห็นวีแวนในครั้งแรก ฉันก็ใจหายหมดแล้ว”

“นี่กว่าแงชายขโมยแผนที่เดินทาง ยึดตัวนายใหญ่เป็นประกันเปิดหนีไปก่อน?”

แงชายแทงใจดำมา รพินทร์หัวเราะหึๆออกมาได้เป็นครั้งแรก

“ก็ใช่สิ จะมีอะไรผิดไปกว่านั้น”

จอมพเนจรจู้ปากเบาๆ ตายังสาดไปด้วยประกายขบขัน

“ยังหรอกรับ ผู้กอง...ยังไม่ถึงเวลาที่แงชายจะทรยศ ถ้าไอ้คนที่ชื่อแงชายจะทรยศขึ้นเมื่อใด ผู้กองจะไม่มีโอกาส

ไต่ไหว่ทันเลยจนนิดเดียว และมันต้องสายเสียแล้วด้วย สำหรับ
การที่จะคิดแก้ไข ว่าแต่ว่า...”

หางตาอันใหญ่งามคมวาวคู่นั้นปรายมองเขา

“ป่านนี้นายหญิง นายทหารและคนอื่น ๆ มีรับความคิด
ของผู้กองไว้หมดแล้วหรือ? ในกรณีที่ว่าเงาชายทรยศ!”

จอมพรานยิ้มแค้นๆ

“แล้วแกคิดยังไง?”

“ก็คิดว่า ถ้าผู้กองของผมฉลาดจริงละก็ คงไม่ได้บอกให้
คณะนายจ้างคนอื่น ๆ ได้รู้หรือ ‘ตื่น’ ไปกับความคิดระแวงของ
ผู้กองด้วยเป็นแน่ ตราบใดก็ตามที่ผู้กองยังไม่สามารถจะพิสูจน์
ได้ชัดเจน”

“แถมจะเจื่อนฉันในแง่นี้เองนะหรือ ถ้างั้นก็ผิดหวังแน่
เพราะฉันยอมมาหมายถึงกบาลแกนี่นะ ไม่มีเจ้านายหรือคนอื่น ๆ
ไหว่ทันเลยสักคนเดียว นอกจากฉันกับบุญคำเพียงสองคนเท่านั้น
ถ้าแกทรยศจริงละก็ กว่าที่เขาเหล่านั้นจะรู้ ก็คงพบศพของแกหรือ
ศพของฉันเป็นคำอธิบาย ไม่ใช่วิธีที่ฉันจะบอกกับเขาก่อนหรอก”

“ทำไมหนอ...”

เสียงแฉะยวบขึ้นลอยๆ

“เกิดมาเป็นรพินทร์ ไพรวลัยนี่ จะยอมแพ้โง่ให้คนชื่อ
แฉะยวบไม่ได้บ้างเลยทีเดียวนะหรือ”

ต่างคนต่างจ้องหน้า แล้วในที่สุดต่างก็ยิ้มให้แกกันใน
ลักษณะแหย่เขี้ยว

รพินทร์ผลักรอกไอ้คนหุ่นงามร่างใหญ่เซถอย หลังไปชน
ก้อนหิน มันเลยนั่งพักอยู่บนนั้นพร้อมกับบ่นอะไรพึมพำอยู่
คนเดียว

“ทำไม! แกหัวเสียมากเหมือนกันหรือ ที่วางแผนการ
‘ฉีกหน้า’ ฉันไม่สำเร็จ แต่แกก็ทำสำเร็จไปครั้งหนึ่งแล้วยังไงล่ะ
คือทำเอาฉันประสาทเสีย เดี๋ยวองแคะรอยตีนแกอยู่ โชคดี
มากนะ ที่ฉันไม่ใจเร็วยิงแกตายโหงไปเสียก่อนตอนที่แกโผล่
ออกมานั้นนะ”

“ผมมือเปล่า ไม่มีอาวุธ เดินเอากอดอกมารับปาก
กระบอกปืนของผู้กองโดยดี คนขี่ลวดประสาทเสียเท่านั้น

ถึงจะยิ่งก่อนที่จะถามกันให้รู้เรื่อง ผมรู้ว่าผู้กองไม่ใช่คนประเภทนั้น เพราะฉะนั้นอย่าพูดเอาบุญคุณเลยที่ว่า ผู้กองไม่ยิงผม เมื่อครู่นี้ตอนที่ผมเดินซุ่มมือออกมา นายใหญ่เอง ผู้กองก็ยังไม่รู้เลยว่าเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน ตัวนยิงงายเสียก่อนตอนนั้น ก็คงไม่ใช่พรวนใหญ่ที่ชื่อรพินทร์ ไพรวลย์ แล้ว”

“ฉันยังไม่เชื่อนักหรวกนะ ว่านายใหญ่สั่งให้แกเดินนำล่วงหน้ามาก่อน จนกว่าจะถามนายใหญ่ให้รู้ชัดออกไป”

“ก็ไปถามดูเสีย”

งายพยักหน้าทำ

“เดี๋ยวก่อนก็ได้ นายใหญ่กำลังหลับ ก็ให้หลับสบายไปก่อน ฉันยังมีเรื่องที่จะพูดกับแกมาก เราพูดกันเสียให้หมดเรื่องไปก่อน เพราะฉันไม่ต้องการพูดอะไรอีกต่อหน้าคนอื่นๆ ผิดนักแกกับฉันก็มากระทบกันตรงนี้แหละ ไม่ต้องให้คนอื่นรู้เห็นด้วย”

กล่าวจบ รพินทร์วางไรเฟิลในมือลง ถลกแขนเสื้อขึ้นเดินปรีเข้ามาใกล้ งายแผ่นพรวดข้ามก้อนหินไปยืนยิ้มแฉ่งๆ อยู่อีกฝั่งหนึ่งอย่างนรู้

“ผมคิดว่า นายใหญ่หรือนายหญิงคงไม่อยากให้ผู้กอง
ทำอะไรแรงๆแน่ๆ”

“แกไม่ต้องเอาเจ้านายมาขู่ฉัน!”

รพินทร์ชี้หน้า

“เล่าไปเดี๋ยวนี้ เล่าไปให้ละเอียด ตั้งแต่แกพานายใหญ่
ออกจากที่พักตอนใกล้ค่ำเมื่อวานจนกระทั่งมาถึงที่นี่ จะโกหก
อะไรก็วางแผนไว้ให้ดี ประเดี๋ยวฉันจะถามนายใหญ่อีกที ถ้า
ความไม่ตรงกันละก็ น่าดู”

“ผมพานายใหญ่ย้อนทางที่เดินมาแต่แรก ตั้งใจว่าจะ
กลับไปคลำหาร่องรอยของผู้กอง ตรงที่เราแยกกันเมื่อป่ายาน”

เจ้าคนกะล่อนเงิบๆบอกมา โดยไม่ยอมเข้าใกล้ นอกจาก
จะคุมเชิงพันรัศมีมือเท้าของรพินทร์อยู่ฝั่งหินตรงข้ามเช่นนั้น

“เสียเวลาเปล่าไปครึ่งคืน ก็เลยเพิ่งจะคิดขึ้นมาได้ว่า
ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะย้อนไปตั้งต้นที่นั่น จุดหมายปลายทาง
ของผู้กองก็คือป่าหินอันเป็นช่องประตูผา ผมเชื่อว่าจะอย่างไรเสีย
ผู้กองก็ต้องไปถึงที่นั่นจนได้ หรือถ้าจะเกิดอะไรขึ้น ก็คงเกิดขึ้น

ในเส้นทางระหว่างนั้น ผมจึงพานายใหญ่มุ่งเข้าหาเป้าหมายป่าหิน
ในแผนที่ลายแทง เรามาถึงบริเวณนั้นประมาณ 4 นาฬิกาของ
วันใหม่”

“ความจริงป่าหิน หรือช่องประตูผานั้น ก็อยู่ห่างจาก
บริเวณที่นายใหญ่สั่งให้วางแคมป์เมื่อตอนค่ำ ใกล้เคียงแค่นั้นเอง
ไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์ขัดขึ้นโดยเร็ว จ้องตาเขม็ง

“ใช่ครับ ความจริงมันอยู่ใกล้กับที่พักของเราแค่นั้นเอง
แต่ผมบอกแล้ว ครั้งแรกผมเสียเวลาเดินย้อนทาง แต่ก็อ้อม
วกกลับขึ้นมาอีกครั้ง”

“เออละ แล้วยังไง?”

“เราพบรอยเท้าของผู้กอง บนเนินลูกใหญ่ที่ขวางปาก
ทางป่าหินเป็นรอยใหม่ๆ แล้วก็เห็นรอยของผู้กองลุ่มกลิ้งจาก
เนินสูงชันลูกนั้นลงไปนอนอยู่ในแอ่งดินข้างล่าง ลักษณะเหมือน
เกิดอุบัติเหตุกะทันหันอะไรขึ้นสักอย่างหนึ่ง”

พรานใหญ่พยักหน้า

“ใช่! ฉันก็รู้ว่าแกกับนายใหญ่พบร่องรอยของฉันตรงนั้น
แล้วยังไงต่อไป”

“ผู้กองคงจะนอนหมดสติอยู่ในแอ่งดินนั้นอยู่นาน ก่อนจะ
รู้สึกตัวได้ขึ้นมา นายใหญ่ถามความเห็นผมว่าเกิดขึ้นเพราะอะไร
ผมเองในขณะนั้นก็ยังเดาไม่ถูก บอกได้อย่างเดียวแต่เพียงว่า
ผู้กองคงไม่เป็นอันตรายอะไรมากนัก เพราะรู้สึกตัวเคลื่อนที่
ต่อไปได้ นายใหญ่ทายว่าผู้กองอาจเป็นลม ขณะที่ไต่เนินลูกนั้น
ทำให้กลิ้งลงมานอนหมดสติไปพักหนึ่ง เราออกสำรวจรอยผู้กอง
ต่อไป พอฟ้าเริ่มสว่างก็เข้าถึงป่าหินเป้าหมายในลายแทงแผนที่
รอยของผู้กองไปที่นั่น ผมบอกให้นายใหญ่ทราบ ว่าเราพบ ‘ช่อง
ประตูผา’ ที่หมายสำคัญแล้ว ผู้กองก็พบแล้วก่อนหน้านี้เรา”

จอมพรานพยายามฟัง และจับสังเกตไต่ร่องไปทุก
ประโยคที่เงาชายพูดเพื่อจะค้นหาพิรุณลับลมที่แฝงอยู่

“ต่อไปซิ พบช่องประตูผา พบรอยของฉันมุ่งเข้าไปที่นั่น
แล้วไง?”

สังเกตเห็นได้ตลอดเวลาว่า ดวงตาคู่นั้นยิ้มแม้หน้าจะ
วางเฉย ขณะที่บอกต่อไปว่า

“นายใหญ่ตื่นตื่นยินดีมากที่พบช่องประตูผา รวมทั้งพบรอยของผู้กองเข้ามาที่นั่นด้วย แต่นายใหญ่ก็ยังเป็นห่วงกังวลที่ยังไม่พบตัวผู้กอง พบแต่รอยเท้าเท่านั้น แต่ผมบอกกับนายใหญ่ว่า ป่าหินช่องประตูผาที่เราค้นพบนั้นอยู่ไม่ห่างจากที่พักของพวกเราส่วนใหญ่มากเท่าใดนัก ระยะเวลาเดินครู่เดียวก็ถึงร่องรอยของผู้กอง ก็ไม่แสดงว่าได้รับอันตรายอะไรมาก ป่านี้นคงจะมุ่งกลับไปหาพวกเราทั้งหมดยังที่พักแล้ว แล้วผมก็บอกนายใหญ่อีกว่า ถ้าออกจากช่องประตูผาบ่ายหน้าไปทางตะวันตกเฉียงเหนือเป็นเส้นตรง ใช้เวลาเดินไม่เกิน 5-6 ชั่วโมงก็จะถึงหลุมอุกกาบาตที่เราต้องการ นายใหญ่ตรึงตรองสอบถามผมอยู่อีกครู่ ปัญหาที่ถามก็คือ ผู้กองจะเดินไปพบที่พักของเราแน่หรือ ผมเองก็ออกจะเสี่ยงอยู่เหมือนกัน ในการให้คำรับรองกับนายใหญ่ไปอย่างมั่นคงว่า จะอย่างไรเสียผู้กองก็ต้องค้นพบที่พักของเราได้แน่ๆในเวลาอันไม่นานนัก เพราะระยะทางห่างกันแค่นั้นเอง นายใหญ่จึงตัดสินใจว่า เราควรจะไปล่วงหน้าไปรออยู่ที่หลุมอุกกาบาตก่อนได้เลย โดยการทำสัญญาณนัดแนะไว้ให้รู้ เพราะเชื่อว่าจะอย่างไรเสีย ผู้กองเมื่อกลับไปถึงที่พักของพวกเราทุกคนแล้ว ถ้าไม่พบนายใหญ่กับผม ก็จะต้องย้อนกลับมายังที่หมายช่องประตูผาอีก ซึ่งก็จะเห็นสัญญาณที่เราทำทิ้งไว้

นายใหญ่จึงสั่งให้ผมขีดเป็นลูกศรบอกทิศทางไว้ ผู้กองก็เห็น และตามมานี้ไม่ใช่หรือ”

“ที่พูดมาทั้งหมดนี้ละ ลำดับเรื่องไว้ดีแล้วหรือ?”

“โดยสัจย์ นายใหญ่จะเป็นพยานยืนยันได้ว่า ผมพูดจริง หรือเปล่า”

“ฉันไม่ยากเชื่อเลยว่า นายใหญ่จะตัดสินใจด้วยตัวเอง เดินล่วงหน้ามาก่อน ถ้าไม่ใช่เพราะแกหว่านล้อมพูดโกหกอะไร ให้นายใหญ่ตายใจ”

“ผมพูดโกหกหรือ ในการบอกกับนายใหญ่ว่า จะอย่างไร เสียคนอย่างผู้กองก็ต้องกลับไปถึงที่พักแน่นอนแล้ว ไม่มีอะไร ต้องห่วง”

“แล้วแกพูดหรือเปล่าว่า การที่แกกับนายใหญ่จะย้อนกลับไปที่พักอีกก็จะเสียเวลาเปล่า ควรเดินล่วงหน้าไปคอยอยู่ที่หลุม อุกกาบาตเลย เพราะจะอย่างไรเสีย ฉันกับพวกเราทุกคนก็ต้องตามมาอยู่แล้ว”

แฉะชายหัวเราะ

“มีการพูดหารือกันเช่นนี้เหมือนกันครับ แต่ผู้พูดคือ นายใหญ่ ไม่ใช่ผม ผมยังท้วงนายใหญ่เลยว่า ที่ถูกควรจะ ย้อนกลับไปยังที่พักให้พบกันพร้อมหน้าเสียก่อน นายใหญ่ ก็บอกว่าไม่จำเป็น จะเสียเวลาโดยใช้ที่ ไหนๆก็เดินมาทั้งคืน แล้ว กัดฟันเดินอีกครั้งวัน ให้พวกเราส่วนใหญ่นเดินตามกันมา เอง ผมยังบอกนายใหญ่ด้วยว่า ทุกคนจะเข้าใจผมผิด นายใหญ่ ก็รับรองกับผมว่าจะบอกให้ทุกคนรู้เรื่องเอง นายใหญ่เป็นคน กล้าหาญและเชื่อมั่นไว้วางใจในตัวผู้กองกับผมอย่างเต็มที่ ความเชื่อในข้อแรก ผู้กองจะต้องกลับไปถึงที่พักของพวกเราได้ และจะต้องติดตามมาในเวลาใกล้เคียงกัน ส่วนเชื่อมั่นข้อที่สอง ก็คือ ผมซึ่งจะมีหน้าที่นำล่องหน้าไปก่อนนั้นจะนำไม่ผิด จึงเป็น อันว่านายใหญ่รู้จักทั้งผู้กองและผมอย่างดีที่สุด และด้วยความรัก เชื่อมั่นอันบริสุทธิ์ใจระหว่างผู้กองกับผมสิ เราไม่ค่อยจะรู้จักกัน เลย ทั้งๆที่เราก็คิดว่าเรารู้จัก”

รพินทร์อึ้ง

บางที แงซายน่าจะพูดประโยคหลังได้ถูกแล้ว ครั้งแรก เขาคิดตำหนิเชษฐาว่า ออกจะประมาทมากเกินไปหน้อยในการ

ที่ให้แฉายนำล่องหน้ามาก่อน โดยไม่ย้อนกลับไปบอกให้
พรรคพวกรู้เสียก่อน แต่ความจริงแล้ว ทั้งหลายแหล่ มันมาจาก
ความรักและเชื่อมั่นไว้วางใจที่ท่านหัวหน้าคณะมีให้ต่อเขาและ
แฉายอย่างเต็มทีนั่นเอง เซษฐาหยั่งรู้จักทั้งเขาและแฉายได้
อย่างดีที่สุด ว่าคนใดคนหนึ่งจะไม่มี การ ‘พลาด’ อย่างเด็ดขาด
ประกอบกับความกล้าหาญของท่านหัวหน้าคณะเองซึ่งมีอยู่
เป็นทุนแล้ว จึงทำให้ตัดสินใจออกมาในรูปแบบนี้

ส่วนตัวเขาเองนั้น มันปรากฏออกมาแล้วว่า วิตกังวล
เกินไปเท่า ๆ กับที่หวาดระแวงแฉายเกินไป ท่านสุภาพบุรุษ
ในราชสกุลไม่ได้กลัวว่าแฉายจะหักหลังหรือทรยศเลย เขา
ต่างหากที่กลัว!

“ฮือม! บางทีฉันอาจเป็นคนที่เข้าใจผิดไปทั้งหมดก็ได้
ทุกสิ่งทุกอย่างมันกลับตาลปัตรสินดี”

พรานใหญ่ครางออกมาอย่างสารถาพ เริ่มจะเย็นสงบลง

“แกลงไม่รู้หรือว่าฉันดีใจสักเพียงไหน ที่แกยังซื่อสัตย์
สุจริตต่อเราอยู่ เพราะเพียงแต่สะดุ้งคิดว่าแกจะหักหลังเท่านั้น
ฉันก็เสียใจจนบอกไม่ถูก ไม่อยากจะให้มันเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้นเลย

เราเคยตายด้วยกันหลายครั้ง เกิดใหม่ด้วยกันก็หลายครั้ง ในชีวิตที่ร่วมมาด้วยกันนี้ ถ้าหากมีอะไรมาทำให้ฉันกับแกจะต้องฆ่ากันละก็ มันคงเป็นเรื่องที่สลดใจมาก และฉันก็คงไม่มีความสุขไปจนตลอดชีวิตแม้ว่าฉันจะเป็นฝ่ายมีชัยก็ตาม เมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา ฉันคิดว่าไม่แกก็ฉันคงได้ดับกันไปข้างหนึ่งแล้ว”

แกชายยิงฟันยิ้มอีกครั้ง ถามว่า

“จะให้ผมพ้องนายหญิงไหม ว่าเมื่อหยกๆนี้เอง ผู้กองถือปืนเดินย่องสะกดรอยตามล่าแกชาย”

รพินทร์หัวเราะแจ่มใสออกมาได้

“แกเองก็ระวังตัวให้ดีเถอะ แกชาย นายหญิงบันไม่บันมือเตรียมจะชัตหน้าแกจาดใหญ่ทีเดียว ค่าที่เอาพี่ชายของเธอเดินเสียงล่งหน้ามาก่อน”

“ผู้กองต้องช่วยผมนะ”

“ช่วยยังงี้?”

“ยื่นหน้าให้นายหญิงตบแทนแงซายเสีย ถ้าตบผู้กอง คงไม่ตบแรงเท่าตบแงซายหรอก และเป็นการประทับใจความรู้สึก ที่มีคุณค่าเหนือกว่ากันมากนัก!”

เจ้าคนร้อยเล่ห์ย่อนเกล็ดด้วยน้ำเสียงเบาหวิว...

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยุติเรื่องราวระหว่างเขากับแงซาย ลงก่อนเพียงแค่นั้น ผลออกเดินทางไปที่ร่างของท่านหัวหน้าคณะ ซึ่งยังนอนสงบนิ่งอยู่ที่เก่า โดยมีแงซายตามมาด้วยห่างๆ

อีกประมาณ 4-5 ก้าวจะถึงตัว เซษฐาก็ไหวกายลื้มตา พร้อมกับผงกศีรษะขึ้นดู พอมองเห็นชัดว่าเป็นใคร ก็ลุก พรวดพราดขึ้นนั่งโดยเร็ว ร้องทักลั่นออกมาแล้วไปกับเสียง หัวเราะอย่างยินดี

“รพินทร์! มาถึงแล้วเร้อ?”

จอมพราณยิ้มตอบ เข้ามาจนถึงตัวแล้วทรุดกายลงนั่ง ตรงหน้า อดีตท่านทูตทหารบกตาเป็นประกายแจ่มใส จับแขน เขาไว้แน่นกล่าวต่อมาโดยเร็ว ชนิดที่ไม่ต้องถามคำใดขึ้นก่อนว่า

“ผมกับแงชายมาที่นี่ตั้งร่วม 2 ชั่วโมงแล้ว ยังเป็นห่วงอยู่เลยว่าคุณจะเห็นสัญญาณที่เราทำทิ้งไว้หรือเปล่า กะกันว่าถ้าป้ายสามโมงล่งไปแล้วพวกคุณยังมาไม่ถึงก็เห็นจะต้องเสียเวลาเดินย้อนไปรับ เป็นยังไง นี่มาถึงเมื่อไหร่ แล้วพวกเรากันอื่นๆละ”

รพินทร์หันไปปรายหางตาดูแงชาย ซึ่งเข้ามาหยุดยืนสงบอยู่เบื้องหลัง ผืนหัวเราะกลบเกลื่อนเหตุการณ์เสีย แล้วตอบนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาว่า

“ผมกับพวกทุกคนเพิ่งจะมาถึงเดี๋ยวนี้เองครับ ผมให้พวกเราทั้งหมดพักกันชั่วคราวก่อน ตรงปากหลุมด้านที่อยู่ใต้เนินสูงลูกนั้น เพราะยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าคุณชายกับแงชายจะมาถึงที่นี่แล้วหรือยัง ตัวผมเองออกเดินสำรวจรอบๆ ปากหลุมอุกกาบาตนี้ ก็พอดีสวนทางกับแงชาย ที่คุณชายใช้ให้ออกไปดักรอเข้าพอดี เลยตรงมาหาคุณชายก่อน ตอนนี้นะ พวกเรายังไม่รู้ว่าคุณชายพักอยู่ที่ไหน เป็นยังไงครับ เรียบร้อยดีหรือ?”

เซษฐาคงหัวเราะอย่างกว้างขวางอยู่เช่นนั้น ตบไหล่เขาซ้ำๆ กันอยู่หลายครั้งอย่างรักใคร่และยินดีที่พบ

“ผมน่าจะถามคุณมากกว่านะ ผู้กอง ว่าตัวคุณเองนะ เรียบร้อยดีหรือเปล่า แต่ก็เชื่อว่าคงไม่เป็นอะไรมาก ไม่งั้นผม ก็ไม่เดินล่องหน้มาคอยอยู่ที่นี้ก่อนหรอก มาถึงก็ดีแล้ว เรามีเรื่องจะคุยกันนานมากทีเดียว ผมรีบไปตื่นหนึ่งแล้ว”

ปากของเชษฐาพูด ในขณะที่อาการของเขาก็หันมอง รอบๆอย่างกระสับกระส่ายเล็กน้อย เหมือนจะเป็นห่วงพรรคพวก คนอื่นๆ รพินทร์เข้าใจความหมายดีจึงบอกว่า

“ประเดี๋ยวผมจะให้แงซายไปตามพวกเราทั้งหมดมาที่นี่ เพราะรู้สึกว่ชัฎฎที่นี้่น่าพักดีกว่า ให้พวกเรามาถึงที่หลังเป็น ฝ่ายเข้ามาสมทบที่นี้ ดีกว่าจะย้ายไป”

“ได้กวางตัวหนึ่ง เลย่างรอกพวกเรายู่บนร้านโน่น คิดว่ คงจะหิวกันมาทุกคน และเราขาดเนื้อสดกันมาหลายมือแล้ว ผักหญ้าเผือกมันของป้าละเมาะแถวๆนี้ก็กินได้หลายชนิด แงซาย จัดเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว พวกเรากันอื่นๆเป็นยังงั๊บบ้างละ?”

“เรียบร้อยดีทุกอย่างครับ เพียงแต่ร้อนใจกันเท่านั้น เมื่อ ทราบว่คุณชายกับแงซายล่องหน้มามาก่อน พวกเราร่งเดินกัน โดยไม่หยุดพักเลย”

“นี่แปลว่าคุณเห็นสัญญาณ ‘ดอกศร’ ที่ผมให้แกช่าย
ชืดทิ้งไว้ตรงช่องประตูผ้านั้นแล้วใช่ไหม?”

เชษฐาถามอย่างร่าเริง ไม่ได้มีแววสะดุ้งใจคิดว่า เมื่อไม่
กินาที่ที่ผ่านมานี้ รพินทร์ ไพรวลย์ มีความรู้สึกนึกคิดอันตึงเครียด
เช่นไรบ้าง

พรานใหญ่เอากล้งมือขยี้ปลายจุมูกอย่างอึดอัดใจ แต่ยัง
ฝืนยิ้ม

“ครับ ก็เพราะเห็นสัญญาณนั่นเอง ผมถึงทราบว่าคุณช่าย
กับแกช่ายล่งหน้ามาก่อนแล้ว ผมย้อนกลับไปที่พักของพวกเรา
เมื่อใกล้รุ่ง ได้ทราบข่าวว่าคุณช่ายกับแกช่ายออกตามผมตั้งแต่
ค้ำยังไม่กลับเลยย้อนมาที่ป่าหินตรงช่องประตูผ้านั้นอีกครั้ง
ก็เลยเห็นสัญญาณที่บอกไว้ รีบชวนกันตามมานี้แหละครับ”

ขณะนั้นเอง ก่อนที่เชษฐาจะอำปากพูดอะไรต่อไป จาก
สีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส นั้น เาของใครคนหนึ่งก็โผล่เร่ร่าออกมา
จากละเมาะไม้เตี้ยๆ เดินหน้าตั้นตรงเข้ามา เชษฐาเหลือบไปเห็น
ก็ร้องอย่างดีใจว่า

“อ้าว! ตาคำ โผล่มานั้นแล้ว”

บุญคำมีหน้าตาป็นยากที่สุด เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างๆ
แฉะชาย มองหน้าคนนั้นที่คนนี้ที่ แล้วยกมือเกาหัวกรากๆด้วย
ความงุนงง รพินทร์รีบถลึงตาเป็นเครื่องหมายปรามไว้ในทันที
ก่อนที่แฉะจะพูดคำใดออกมาทำให้เซษฐาต้องสงสัย และความจริง
นั้น บุญคำก่อนที่จะโผล่ออกมา ก็คงจะด้อมซุ่มเข้ามาเห็น
เหตุการณ์โดยตลอดแล้ว ด้วยความประหลาดใจครามครัน สิ่ง
ที่แฉะเห็นก็คือพรานใหญ่ นายใหญ่ และแฉะชาย พบกันแล้วอย่าง
พร้อมหน้า โดยไม่มีเครื่องหมายใดๆจะสื่อไปในทางที่แฉะคิด
หวาดระแวงไว้เลยจนนิดเดียว

“ผมกับบุญคำเดินตรวจรอบปากหลุมอุกกาบาตนี้คนละ
ด้านครับ นัดกันไว้แล้วว่าจะอ้อมวงมาพบกันที่จุดใดจุดหนึ่ง”

แล้วเขาก็หันไปบอกกับบุญคำด้วยน้ำเสียงเรียบปกติว่า

“นายใหญ่กับแฉะชายเรียบร้อยดีทุกอย่าง มาถึงก่อนหน้า
เราตั้งนานแล้ว มีหน้าซำยังได้เนื้อสดเตรียมไว้ให้เสียด้วย บุญคำ
กับแฉะชายไปตามพวกเราทั้งหมดมาสมทบที่นี้เถอะ บอกด้วยว่า
ฉันอยู่ที่นี้กับนายใหญ่แล้ว”

ตาพรานเผ่าสมุนขวาของเขาทำปากขมขมขมเหมือน
จะพูดอะไรกับตนเอง แล้วหันไปมองหน้าแงชายอีกครั้ง ดูเหมือน
จะเข้าใจอยู่เหมือนกันว่า เจ้านายต้องการให้สงบปากคำไว้เช่นไร
จึงยิ้มแค้น ๆ กับแงชายแล้วว่า

“มะ! ไ้อ้แงชาย เอ็งไปกะข้า ไปช่วยกันชนของ”

แงชายอมยิ้มไม่เอื่อยอะไรทั้งสิ้น พอญุคำควำตันแขนรั้ง
ก็ออกเดินตามไปโดยดี

ระยะพันตาห่างจากหุรพินทร์และเซษฐาออกมาได้ราว
10 ก้าว แกกก็กระซิบด้วยเสียงคำรามว่า

“ไปยังไงมายังไงกันนี้ แงชาย ใครใช้ให้เอ็งเสือกพา
นายใหญ่ล่องหน้ามาก่อน?”

“คำถามเดียวกัน ลุงจะให้ฉันตอบสักกี่ครั้ง เจ้านาย
ของลุง...ได้คำตอบจากฉันไปแล้ว และเขาก็เข้าใจฉันดีที่สุดแล้ว
เหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าลุงยังสงสัยก็ไปถามเอาจากเขาเอง
ดีกว่า”

“แน่ะ ไฉนยวน เตียวพัด...”

บุญคำขยับเท้า แต่แล้วก็ชะงัก เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งจ้องเขม็งพร้อมกับแววตาที่ผิดไปจากทุกครั้ง เป็นแววตาสุนัขที่คนฉลาดอย่างตาเผ่ารู้ได้ทันทีว่า ถ้าแกขึ้นเอาอำนาจเข้าข่มเหมือนกับที่เคยทำกับลูกน้องพรานพื้นเมืองคนอื่นมาแล้ว แกอาจจะลำบาก

“อย่าห่วงว้ายไปนักเลย ลุง เตะฉินนะไม่เป็นไรหรอก แต่ลุงอาจล้มลงไปเอง ลุงควรจะได้ใจแล้วที่ฉันไม่ได้ทรยศหรือหักหลังอย่างที่ลุงคิด ฉันรักลุง รักผู้กองรพินทร์ นายใหญ่ และทุกคนของพวกเรา ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไรกับฉัน นี่คือการสัตย์จริงใจ ถ้าเราไม่ตายจากกันเสียก่อน ทุกคนจะได้เห็นในสิ่งที่ฉันพูด ระหว่างนี้ถ้ายังไม่ไว้วางใจสนิท ก็มันระวังฉันไว้พลางๆ ก่อนก็แล้วกัน”

มือขวาของรพินทร์ขยับเหยียดมองหน้าแงซายอยู่นานแล้วพูดอ่อยๆว่า

“แงซาย ทำที่เอ็งแปลกไปกว่าทุกครั้ง”

แงซายหัวเราะเสียงกังวานลึก ยักไหล่

“ฉันไม่แปลกไปหรอก ลุงคำ ลุงกับผู้กองตะหากที่เห็นฉันแปลกไป”

“ถึงยังงี้ข้าก็โล่งอก และดีใจที่เอ็งไม่ได้เป็นอย่างที่ข้าคิด แต่เอ็งจะไม่บอกข้าให้หายข้องใจหน่อยหรือว่า ทำไมเอ็งถึงเอนายใหญ่ล่วงหน้ามาก่อนแบบนี้ มันไม่ดี”

“ขอให้เชื่อเถิดว่า มันไม่ใช่ความผิดของฉัน ลุงเก็บข้อข้องใจของลุงไว้ก่อน เรากำลังจะไปรับพวกเราทุกคนเพื่อพาเขาไปสมทบกับนายใหญ่อยู่เดี๋ยวนี้แล้ว โดยคำสั่งของผู้กอง เมื่อพบหน้าเจ้านายฝ่ายโน้นเข้า ฉันก็คงจะต้องถูกถามซ้ำอีก ลุงคอยฟังคำตอบที่นั่นก็แล้วกัน”

บุญคำนั่งหันไปไม่กล้าถามอะไรซ้ำอีก ทั้งสองเดินไปด้วยกันเงียบ ๆ ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อเหลียวมองก็เห็นเงาชายจับสายต่ายูก่อนแล้ว ยิ้มให้น้อย ๆ เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า

“ถามจริง ๆ เอะลุง นายหญิง นายทหาร และพวกเราทุกคนฝ่ายโน้นคิดสงสัยฉัน เหมือนอย่างที่คุณผู้กองสงสัย

บ้างหรือเปล่า เขาพวกนั้นรู้บ้างไหมว่าผู้กองกับลุงกำลังเข้าใจ
กันผิด?”

“ไม่มีใครคิดอย่างซ้ำกับนายหรอก ยังไม่มีใครรู้ตัวทั้งสิ้น
ว่าผู้กองกับข้ากำลังตามดมกลิ่นเอ็งอยู่ ความจริงข้ามันก็คน
ปากพล่อยอยู่ เกือบจะบอกทุกคนไปแล้ว แต่พรานใหญ่ห้ามไว้
บอกให้ปิดเป็นความลับ”

“ผู้กองเป็นคนฉลาดและมีฝีมือจริง ๆ”

แงชายพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง

“ฉันจะต้องฟังเขาอีกมาก เขาคนเดียวเท่านั้น...”

บุญคำดูเหมือนจะไม่ได้ยินและไม่ได้สนใจอะไรอีกทั้งสิ้น

ทางด้านพรานใหญ่กับท่านหัวหน้า ทันที่ที่บุญคำและ
แงชายลับตา รพินทร์หันไปทางนายจ้างของเขาทันที

“เป็นความจริงหรือครับ ที่คุณชายสั่งให้แงชายนำล่องหน้า
มาก่อน”

ท่านหัวหน้าคณะเล็กคิ้วขึ้น มองเขาตื้นๆ

“อ้าว! แงซายไม่ได้บอกคุณหรือหรือ”

“มันบอกผมอย่างนั้น แต่ผมต้องการทราบจากคุณชาย
ให้แน่ใจอีกสักครั้ง”

เซซฐาหัวเราะดังลั่น อ่านความคิดของเขาได้ถูก

“นี่คงนึกสงสัยละสิ ว่าแงซายจะแอบพาผมมาก่อนโดย
พลการ อย่าไปโทษมันในข้อนั้นเลย ผู้กอง มันเองก็กลัวอยู่
เหมือนกันว่าจะถูกเข้าใจอย่างนี้ ถ้าหากว่าการที่ผมล่องหน้า
มาคอยที่นี้ก่อน ทำให้คุณและคนอื่นๆต้องเดือดร้อนเป็นห่วง
ละก็ ผมขอยอมรับผิดชอบเอง ก็คิดอยู่เหมือนกัน ทางโน้นอาจ
ยุ่งกันขึ้น แต่มานึกดูอีกที ผมก็ไม่ได้มากับใคร นอกจากแงซาย
ซึ่งทุกคนรู้ฝีมือดีอยู่แล้ว ตัวผมก็เชื่อว่าจะระวังรักษาตัวเองได้
ทางโน้นก็มีคุณเป็นหลักประกันอยู่ทั้งคน เลยกตัดสินใจล่องหน้า
มาก่อนเพื่อไม่ให้เสียเวลา และเป็นการเร่งให้พวกคุณตามมาด้วย
ถ้าผมย้อนกลับไปพบทุกคนอีกครั้ง บางทีวันนี้ทั้งวันเราอาจ
ไม่ได้เดินทางคืบหน้ากันเลย เพราะทุกคนก็พลอยไม่ได้หลับ
ได้นอนกันทั้งนั้น แะใจเดินอีกครั้งวันมาพักกันเสียที่นี้เลยดีกว่า

ผมใจร่อนอยากจะทำให้ถึงที่หมายหลุมอุกกาบาตนี้เสียโดยเร็ว
น้อย ไซยยันต์ และเมย์ เห็นจะบ่นผมกันใหญ่ละสินี ผมอุตส่าห์
ล่องหน้ามาเตรียมอาหารเตรียมที่พักไว้ให้ก่อนยังงี้ละ”

จอมพรานยี่ม่อโนย ท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลหัวหน้า
คณะเป็นบุคคลที่น่ารักเช่นนี้เสมอ หางเสียงที่พูดไม่ได้ส่อให้เห็น
เลยว่าจะหวาดระแวงอย่างใดต่อแงซาย มีแต่ความเชื่อมั่นไว้วางใจ
เต็มที เขาเองต่างหากที่อดคิดระแวงไม่ได้ จึงไม่ต้องการที่จะให้
เซษฐาทราบถึงความรู้สึกในข้อนี้ของตนเอง และก็โชคดีไป
อย่างหนึ่งที่มีอะไรเขาก็พูดซักถามเค้นเอาความจากแงซาย
ตัวต่อตัวให้รู้เรื่องไปเสียก่อน ไม่ได้พูดกันต่อหน้าเซษฐา มิฉะนั้น
เขาจะกลายเป็นคน ‘เสียหลัก’ ในสายตาของท่านหัวหน้าคณะ
ทีเดียวไม่มากนักน้อย

“ก็ขอให้ทราบว่าเป็นการตัดสินใจของคุณชายเองเท่านั้น
ผมก็โล่งอกไป นึกว่าแงซายทำอะไรไม่รู้จักกาลเทศะไปเสียอีก”

“ครั้งแรก มันจะไม่ยอมพาผมมาเสียด้วยซ้ำ จะรังเอาผม
กลับไปที่พักเพื่อพบพวกเราก่อนให้ได้ แต่ผมมีความเห็นอย่าง
ที่บอกไปแล้ว คือพอรู้แน่ว่าคุณไม่ได้รับอันตรายอะไร และจะต้อง
กลับไปพบพวกเรทั้งหมดตรงแคมป์นั้นได้ ผมก็เลยชวนมันให้

เดินต่อ เพราะรู้ระยะทางอยู่แล้วว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าไร
เราจะใช้เวลาเดินกันเพียงแค่ 4 ชั่วโมงเท่านั้น ไม่รู้จะซายมัน
ลัดทางมาได้ยังไง ทั้งๆที่ตัวมันเองก็บอกว่าในลายแทงกำหนด
ไว้ว่าเดินประมาณ 6 ชั่วโมง ไอ้เสือนี้มันแน่จริงๆ ไวใจได้ทุกกรณี
น่าจะเรียกได้ว่า รพินทร์ ไพรวลัย คนที่สอง มีมันกับคุณเพียง
สองคนแค่นี้ ผมก็อุ่นใจที่สุดแล้ว ถึงไหนถึงกัน แต่มันก็ป่วนมา
ตลอดทางเหมือนกันกลัวคุณดำ”

เชษฐากล่าวอย่างชื่นชม

บัดนี้มันเข้าถึงประเด็นสำคัญแล้ว ที่เขาควรจะต้องได้
ความจริงบางอย่างจากเชษฐา เพื่อสอบดูกับสิ่งที่เงซายบอกไว้

“คุณชายไปพบรอย ตรงที่ผมล้มกลิ้งลงมาจากเนินก่อนจะ
เข้าถึงป่าหิน และไปนอนอยู่ในแอ่งดินใต้เนินลูกนั้นไม่ใช่หรือครับ”

“ใช่ เราเห็นรอยคุณทุกระยะทีเดียว พอคุณพุดขึ้นนี่ ผม
ก็เลยนึกได้ เกิดอะไรขึ้นล่ะ”

“แล้วคุณชายคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม ในขณะที่เข้าไป
ตรวจดูร่องรอยนั้น?”

เขาย้อนถามอย่างระมัดระวัง สังเกตจับดูท่าทีความรู้สึก
ของนายจ้างทุกระยะ

“ที่แรกผมตกใจมากทีเดียว แต่ก็เบาใจขึ้น เมื่อเห็นรอย
คุณปิ่นขึ้นอีกทางหนึ่งและออกเดินต่อไปได้เป็นปกติจนกระทั่ง
ไปถึงช่องประตูผานั้น แงซายบอกผมว่า คุณลีนเพราะทางชัน
และหญ้าเปียกน้ำค้างเลยกลิ้งลงไปที่แอ่งนั้น แต่ก็ไม่ได้รับ
อันตรายอะไรทั้งสิ้น”

“เดี๋ยวก่อน คุณชาย...แกซายบอกว่าผมลีนกลิ้งลงไป
นั้นหรือครับ?”

“ใช่!”

“แล้วมันบอกคุณชายหรือเปล่า ว่าผมลงไปนอนอยู่ในนั้น
นานสักเท่าไร?”

เซซฐาเริ่มมีอาการแปลกใจขึ้น จ้องตาเขา

“เอ๊ะ! ทำไมหรือ มีอะไร?”

จอมพรานผีนหัวเราะ บอกกับตัวเองว่า อย่างน้อยที่สุด แม้จะจับพิรุณงายอะไรไม่ได้แน่นอนในรายการนี้ เขาก็น่าจะเข้าถึงความจริงอะไรบางอย่างอันเป็นข้อระแวงไว้เกี่ยวกับเงื่อนงำที่ไอ้คนลึกลับอำพรางไว้

“โปรดตอบคำถามผมก่อนเถิดครับ”

“มันก็ไม่ได้บอกผมว่าคุณลงไปนอนอยู่ในแอ่งนั้นนานสักเท่าไร แต่มันชี้ให้ผมดูรอยที่คุณปีนขึ้น แล้วพาผมเดินตามรอยคุณไปเรื่อยๆ ผมก็อุ้มน้ำที่เห็นคุณไปด้วยอาการปกติ จนกระทั่งเข้าถึงที่หมาย มันเป็นคนบอกผมเองว่า ขณะที่เราตามคุณไปจนถึงช่องประตูผานั้น ป่านนี้คุณคงจะกลับไปยังที่พักของเราแล้ว เพราะห่างกันไม่มากนัก ผมเลยมีความคิดว่า ถ้านั้นผมก็ควรจะล่วงหน้าไปก่อนได้เลยเพื่อประหยัดเวลา”

“พบรอยเท้าผมเดินขึ้นเนินก่อนใช่ไหมครับ ก่อนที่จะไปพบรอยไถลลื่นแล้วกลิ้งลงมา”

“ใช่ เราพบรอยเท้าของคุณในบริเวณริมเนินอีกด้านหนึ่ง จึงตามขึ้นไปทุกฝั้วของคุณทีเดียว มันลำบากอยู่เหมือนกัน

เพราะบางรอยก็ชัดเจน บางรอยก็จางหายจับไม่ได้ ลำพังผมคนเดียวก็คงหลงรอยแยะไปแล้ว แต่แงซายแม่นย่มาก พอพบครั้งแรกมันก็สาวรอยพบไปได้เรื่อยๆนั้นแหละ จะงงคล้ำอยู่ก็ชั่วไม่นานนัก”

“ลองทบทวนความจำให้ดีสิครับ นับตั้งแต่พบรอยเท้าผมเป็นครั้งแรก แงซายนำทางคุณซายแกระรอยผมไปในลักษณะอย่างใด หรือมันพูดอะไรกับคุณซายบ้าง?”

“หมายความว่ายังไง ผมยังไม่เข้าใจนักที่คุณถามมานี้”

รพินทร์ผ่อนลมหายใจอย่างอึดอัด

“ผมหมายถึงท่าที่ระวังตัวนะครับ แงซายแสดงถึงความเกร็งหรือระวังอะไรบ้างหรือเปล่า ขณะที่คืบหน้าตามรอยผมไป หรือว่าเตือนให้คุณซายระวังอะไรบ้างไหม?”

“เอ ผมไม่แน่ใจแฮะ ตามปกติแงซายหรือผมก็ระวังกันแจอยู่ตลอดเวลา ในการเดินกลางคืนตามหาคุณแบบนั้น แต่เดี่ยว...”

เซซฐาทำท่าเหมือนจะคิดอะไรขึ้นมาได้

“มืออยู่ครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะเข้าถึงเนินลู่นั้น ผมเห็นแงชาย
เอาแผนที่ออกมาตรวจดูกับไฟฉาย และส่องดูภูมิประเทศอยู่นาน
เหมือนจะลังเลอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมรู้สึกว่ามันจะพาผมอ้อม
หลีกขึ้นเหนือทางลมนะ จำได้ว่าผมถามมันว่ามีอะไรหรือถึง
เปลี่ยนเส้นทาง มันก็บอกผมว่า เราไม่ควรเดินได้ลม ซึ่งในเวลา
มีดๆเช่นนั้นเราจะประจันหน้ากับสัตว์ร้ายโดยหลีกเลี่ยงไม่ทัน เพราะ
สัตว์ไม่ทันได้กลืนเราจะทำให้พบกันอย่างกะทันหันจนตัว”

รพินทร์ ไพรวลย์ แม้มริมฝีปากแน่น เห็นจะชัดเสียแล้ว
ในสิ่งที่เขาสงสัย

“แล้วตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งถึงเขตป่าหิน แงชาย
นำคุณชายเดินไปด้านเหนือลมตลอดเวลาใช่ไหมครับ?”

“ก็ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้นแหละ แต่ผมก็ไม่ได้สังเกต
อะไรนัก มีหน้าที่ตามมันไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็ฝากไว้กับมัน”

“เอาละครับ ที่นี้ผมจะเรียนให้คุณชายทราบ บางทีคุณชาย
อาจตกใจ และหมดความคิดที่จะเดินล่วงหน้ามาก่อนในทันที

ถ้าหากว่าคุณชายรู้ความจริงว่า ผมกำลังลงจากเนินสูงนั้นมา
นอนสลบอยู่ในแอ่งเป็นเวลาถึงครึ่งคืน!”

“นอนสลบ...เป็นเวลาครึ่งคืน!!”

เซษฐาร้องลั่นเต็มไปด้วยความตกใจและประหลาดใจ
ขีดสุด จ้องเขาตะลึงค้างไป

“ครับ! เป็นความจริง และอันเนื่องมาจากเหตุนี้แหละ
ที่ผมหายไปจนผิดเวลาถึงกับคุณชายต้องออกไปตาม”

“ตรงแอ่งดินที่ผมไปพบนั้นนะหรือ?”

“ครับ ตรงนั้นแหละ!”

ท่านหัวหน้าคณะงงเต็มที่

“ตายละ! นี่ผมไม่รู้เลย...”

พรานใหญ่หึๆในลำคอ

“คุณชายจะทราบได้อย่างไรเล่าครับ ถ้าแงซายมันไม่บอก
ตัวมันเองเห็นรอยผมมันก็รู้ดีที่สุดที่สุด ว่าผมนอนสลบอยู่ตรงนั้น

นานสักเท่าไร แต่ฉันไม่บอกคุณชาย มันบอกแต่เพียงว่า ผม
สิ้นลงไปนอนอยู่ตรงนั้น แล้วก็ลุกขึ้นเดินไปแล้ว”

“อธิบายให้ชัดกว่านี้ซิ ผมงงไปหมดแล้ว คุณว่านางชายรู้
แล้วทำไมจึงไม่บอกผม?”

“มีเหตุผลอยู่หลายข้อครับ ที่ทำไมนางชายจึงไม่บอก
คุณชาย ว่าผมไปนอนแ้งแมันอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานาน เพราะ
ถ้าบอกไปแล้ว คำถามก็จะมีต่อไปว่า ‘มันเนื่องมาจากอะไร’ เมื่อ
มันไม่อยากจะตอบคำถามคุณชายในข้อที่ว่า ‘มันเนื่องมาจาก
อะไร’ ก็ทำให้มันตบตบไม่บอกเสียเลย เพราะถ้ามันบอกไปแล้ว
คำถามอื่นๆที่มันไม่ต้องการตอบก็จะตามมาอีกนั้นประการหนึ่ง
อีกประการหนึ่ง มันต้องการตัดกังวลคุณชายออกไปเสียด้วย
แล้วก็หาทางให้คุณชายมีความคิดที่จะเดินล่วงหน้ามาที่นี้ก่อน
โดยเป็นคำสั่งของคุณชายเอง เพื่อว่าพวกเราจะได้เอาผิดกับมัน
ไม่ได้ คุณชายยอมรับไหมครับ ว่าเพราะเข้าใจว่าผมไม่ได้รับ
อันตรายอะไรทั้งสิ้น และจะต้องเดินกลับไปถึงที่พักของพวกเรา
ซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลจากที่นั่นเท่าไรนัก ทำให้คุณชายไม่มีกังวล
และคิดที่จะเดินทางต่อไป เมื่อมองเห็นช่องทางสะดวกอยู่แล้ว
แต่ถ้าคุณชายรู้เสียอย่างเดียวว่าผมโดนอะไรเข้า กลิ้งลงมานอน

สลบอยู่ในแอ่งดินนั้นตั้งครึ่งคืนแบบนี้ คุณชายก็คงไม่กล้า
ล้วงหน้ามาก่อนเป็นแน่ นอกจากจะตามผมให้พบเสียก่อน เพื่อ
ดูว่าผมเป็นอย่างไรบ้าง”

“ใช่! ผมจะกล้วงหน้ามาก่อนได้ยังไง ถ้ารู้ว่าเกิดอะไร
ผิดปกติขึ้นกับคุณถึงแบบนั้น แต่คุณยังไม่ได้ออกผมเลยว่า
มันเกิดอะไรขึ้น?”

“มีดวงวานพิชอยู่ไม่ห่างจากป่าหินช่องประตูผาออกไป
มากนักออกดอกสะพรั่งหมดทั้งดง ผมไม่เคยรู้มาก่อนในทาง
พฤกษศาสตร์ ว่าจะมีดอกवानบางชนิด มีเกสรกลืนเป็นอันตราย
ต่อคนและสัตว์อย่างร้ายกาจถึงเพียงนั้น อาจถึงตายได้แบบเดียว
กับรมด้วยแก๊สพิษทีเดียว ถ้าโดนเข้าอย่างจัง ตอนที่ผมไต่เนิน
ขึ้นไป ผมเข้าทางด้านใต้ลม เดินสวนกับกลิ่นของมันเข้าพอดี
เลยหมดสติ ล้มลงไปนอนสลบอยู่ในแอ่งดินข้างล่าง เข้าใจว่า
คงไม่จิงนัก และตำแหน่งที่ผมล้มกลิ้งลงไปนอนสลบอยู่ก็คง
ออกนอกทางลมที่พัดเอากลิ่นของมันมา จึงรอดตัวพ้นขึ้นได้
ตอนเที่ยงคืน ภายหลังเมื่อฟื้นจากสลบและพยายามเข้าไป
สำรวจดูสาเหตุที่มาของมันจึงพบเข้า ผมมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่า
มนุษย์หรือสัตว์ใดก็ตามที่จะเข้าไปถึงป่าหินนั้นได้ จะต้องเลือกดู